

ЕПИСКОП СИМЕОН

КНИГА ЗА КАЧЕСТВАТА

Езотерична богомилска книга

ХЕЛИОПОЛ

Списък на литературата, която може да спомогне за сглобяването на пъзела, осветяващ истината за днешното състояние на нещата и днешните богомили.

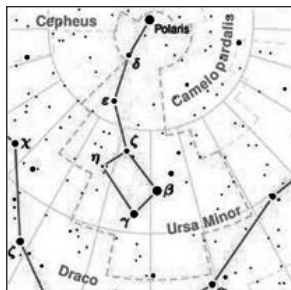
- Произход и история на българите** – *Д-р Ганчо Ценов*
Крватова България и покръстването на българите –
д-р Ганчо Ценов
Ключ българского языка – *Георги Раковски*
Българите дравле носили името кимбри или кимерии –
Георги Раковски
Българският народен езиков гений – *Любен Казанджиев*
Праотечеството и прасикът на българите –
Д-р Ганчо Ценов
Богомилство, славянство, възраждане –
състав. Хелиопол
Богомилското учение – *Антон Глогов*
История во кратце о болгарском народе славенском –
Спиридон йеросхимонах
Азът на българите и националните символи –
Христо Танев и колектив
Българиянството, религия на седемте – *Милош Сидеров*
Премъчаното в нашата история – *Димитър Нейчев*
Ноевият потоп – *Уилям Райън и Уолтър Питман*
Списание Авитохол – *Авитохол, том 1 и том 2*
Готи гети – *Асен Чилингиров*
Големият заговор срещу българите – *Христо Маджаров*
Говорещата азбука на прабългарите – *Борислав Иванов*
Скити, готи, хуни, българи – *Николай Костов*
Българите, история, хипотези, загадки – *Георги Петров*
Тракийските послания, апокрифни текстове
Завещанието на Свети Йоан – *Х. Х. Бенитес*

© Хелиопол, 2010

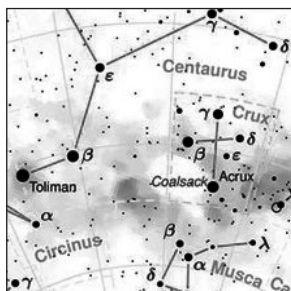
© Епископ Симеон, 2010

ISBN 978-954-578-253-4

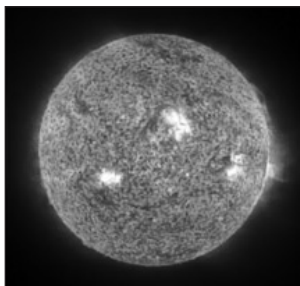
„От Полярната звезда

– през Южния Кръст –

към Слънцето!“

КНИГА ЗА КАЧЕСТВАТА

(първа книга на Богомилите)

*„От Полярната звезда
– през Южния Кръст –
към Слънцето!“*

1. Пътят е един за Изтока и Запада. Неговото име е РАЗЛИЧА-
ВАНЕ.
2. Веднъж попитаха Господаря на Смокиновото дърво: „Как се постига *различаване*?“ „С *взиране*“ – отговори той. „Взира се онзи, който има чисти Очи. И тъй, братя, пазете чистотата на Очите си. Пазете очите на Сърцето си от Кал, Прах и Сенки. Пазете ги от Мрежа, Вихър и Отражения.“
3. Попитаха Пазителя на Скрижалите: „Какво е това, Господи? Не можем да разберем словата на Твоята Мъдрост! Обясни ни смисъла на тия загадки!“
4. И рече тогава Пазителят на Скрижалите: „Калта е видимото, Прахът е създаденото отвън, Сенките са създаденото отвътре.“
„Мрежата е изкушението, Вихърът е Грехът, Отраженията са формите на долните области. А Сърцето да стои над всички Области.“
5. „Ние чухме Господаря на смокиновото дърво и получихме откровение от Пазителя на скрижалите. Бяхме тринадесет души. Сега сме седмина. Защото другите погинаха. Пазете се от погиване, братя мои!“

6. Лесно е да кажеш: „Търси Пътя“! Мъчно е да укажеш Пътя.
7. Лесно е да изречеш: „*Прави това и онова*“. *Мъчно е да помогнеш.*
8. *Първото ми слово, братя мои:*
„Ако не помогнете, не ще ви помогнат.“
„Растете като помагате на другите, оплодявайте жената във вас, синове на Неплодието. Множете се в излияния на Милостта и разливане на Благодат!“
9. *Не се излага Пътя в имена и догми.* Не е спасила догмата никого още.
10. *Не търсете правила* и не възхвалявайте продавачите на норми. Лесно се говори, мъчно се пояснява.
11. Аз излагам само как се върви, вие сами знаете къде.
12. Само два стадия има: *Този, що търси Пътя и този, що живее Пътя.* Единият се казва Послушник, а другият – Ученик на Пътя. Единият слуша, а другият – изпълнява.
13. Но слушане без изпълнение е мъртво. И изпълнение, неподчинено на Слушане, не дава плод.

СТАДИЙ НА ПОСЛУШАНИЕТО

14. За да минеш първото голямо стъпало, трябва *да се научиш да слушаш Вътрешния си Глас, да намериш Себе си.*
15. *Вътрешният Глас винаги говори, защото е един за всички.*
16. Затова трябва да изчистиш онова, което пречи на внимателния ученик да слуша *Вътрешния Глас.*
17. Щом премахнеш онова, което пречи, тогава *Гласът стига до Вътрешните уши.* И Неговите звуци са чаровни.
18. Премахни звуците, които идват отвън, за да чуеш *Вътрешното.*
19. Премахни влиянията (лъчите), идващи от телесното и предметното, за да видиш Светлия вид на Безплътното, което има за предмет само *Вечната Неръкотворна Светлина.*
20. Измамните звуци и лъчи (влияния) са от Сатан, който е баща на формите и архонт на всичко създадено земно. Те се преграждат с отричане от света и славата му, с отричане един път завинаги от тях.
21. Послушникът трябва да преодолее Сатан и тогава последният ще му се покори и ще му служи. *Първата победа над Сатан става, като се победят Стъпките му.* Те се наричат на наш език – Желание.
22. Учи се да познаваш широките пътища на човешкото страдание и ти ще разбереш, че страданията се раждат от Желанието. Страдаме, когато желаем и не постигаме желаното. Страдаме, защото не знаем какво желаем.
23. А откажем ли се да желаем, не страдаме вече.
24. Страданието ражда нови желания, а желанията раждат *връзки.* *Връзките отдалечават крайния миг на нашето освобождение.*

I. РАЗКРИВАНЕ: Делфин

25. В началото указания не се дават.
26. Търси момента на Вечното и променливите стъпки на Времената. Под игривия ритъм на Нереалното (това, което *не е*), търси да прозреш Вечното дишане на Реалното (Това, което *е*).
27. И се бори с ритъма на първото в себе си, за да достигнеш до дишането на Вечното *вън от себе си*. Защото трябва да го усетиш най-напред *вътре в себе си*. То е лесно за отличаване. Питай се винаги: „Това променя ли се?“ – Тогава значи, не е вечно.
28. Питай се: „Това разрушава ли се, изчезва ли, ражда ли се от нещо друго?“ – Тогава значи, не е реално.
29. *Търси да намериш причината му в него самото. И усвои по вътрешен и съзнателен ред тази причина. Преживей я.*

Но, улавяй Непроменящото се, онова, което се ражда в Непроменливото – роденото. И като го изживееш чрез съсредоточено виждане върху него, ти ще проникнеш в онова, което ражда всичко.

30. Защото Него именно ти ще намираш навсякъде, като семе на Непроменливото и Реално съществуване.
31. И като размишляваш върху елементите на *Първородното*, ти ще го познаеш в себе си и ще забележиш пълнотата на *Единното Всепребиваване*.
32. Когато изживяваш в своя частен живот само реалното и неговите пътища, ти ще разбереш *скритата наредба на света*. А Вселената ще ти разкрие своите сили, защото органите се явяват, когато функцията е установена вече. Това наричаме ние ОТВАРЯНЕ НА ОЧИ.

33. При всяко желание, мисъл, усещане, спомен, чужда дума, дело – ти навикна да се питаш: Има ли нещо реално тук? Кое е реално? Защото елементи (макар и далечни) на реално има във всичко нереално.
34. И се мъчи да мислиш, чувствуваш и искаш само реалното! Така ти стигааш до *начертания Път*: мирските грижи и необходимите за външният живот дела ще отстъпят и ти ще живееш в тях само механично, без да влагаш там своя съзнателен опит.
35. *Като знаеш каква пречка са желанията, отвикни да харчиш себе си за тях, защото желанията отвличат най-скъпото от нашите сили.* Когато те нападне желание и ти не можеш да го отпъдиш с усилие на мисълта, събери своята воля и мисъл върху Слънчевият Възел и насочи нагоре към главата си силите, излъчващи се от там.
36. Когато стигне силата до Възела, проследи я със схващане и мислене и я прокарай около главата си, за да се събере по Витловиден Път на върха на главата ти.
37. И кажи си тогава сбрано и трезво: аз убих това желание и *ето силата му, погълната от насочването на моята воля!*
38. *Тази сила аз ще употребя за помагане на ония, които страдат!*
39. В обикновените случаи на живота реалното личи при ясен поглед, който умее да се визира отвътре на нещата, формите и отношенията. Опитвай се само *с мощно усилие на волята да побеждаваш натрапчивия набег на онова, което не е реално.*
40. *Тайната на волевото усилие е да оставиш волята чисто да действа, без примес на мисъл и чувство.* Дойде ли желание, което изглежда силно и не се отпъжда с прехвърляне на мисълта върху друг предмет, *отведнъж спри всяка мисъл и чувство и остави волята в нейната самостоятелна сила да го отпъди.* С усилие го изгони. *Волята ще победи. Знай това!*

41. А ако те прихване случай труден, когато не можеш конкретно да видиш дължния път, попитай се: Що би сторил Христос сега, в този случай? И постъпи тъй, без да се интересуваш от условията и последиците.
42. Досега ти си бил учен да започваш своя разговор с буквата „X“. Нима не се досещаш, че и своята мисъл трябва да започваш с инициалите на Христа? Че не трябва да мислиш, искаш, говориш нищо, което не би било угодно на Христа?
43. Че твоята реч трябва да води света към Христовото слово, към дните на жертвата. Защото започваш речта си с буквата, която е знак на Кръста на Равновесието, Двойният Екер, Мечът и Тирсът – кръстосани.
44. И тъй, братя мои, така постъпвайте! *Живейте на Дело и Реч Кръстното слово*, защото за Кърваво Кръщение се готвите!
45. Изхождайки от *Кръстното Слово*, научи се да намираш Единното и Множественото. Какво прави тази тълпа, така недоволна? Тя търси своя скъден хляб. Жадта на низшата природа я води към пътеките на протеста и нейното име е Заблуждение.
46. Къде е тука Единното? То е подтиснато в многослойната форма на заблудата, че тялото е същественото. Негова проява е жаждата за духовен растеж, но в долните пластове тя граничи с инстинкта за самосъхранение и ражда престъпните устремии на отделното същество, което жадува за запазване на тая отделеност.
47. Погледнете тази война! Народите се бият. Единното ражда героизма на борбата, а отделното – грабежа и насилието. И престъпното пак се съглежда да подава глава изпод жадните устремии на множеството.
48. По този път ти ще оставиш себе си и отделното и не ще долавяш с радост отражението на своята крехка личност върху вълните на битието.

49. Защото *има ли го отражението, не си убил още онзи, що се отразява там.*
50. Три граници ти трябва да прекосиш: едната обхваща *областта на неразличаването* (ти я преминаваш сега), другата – *областта на измамата* – наричат я Дърво на Познанието (ти влизаш в нея). Третата обхваща *областта на Мъдростта* – наричат я Дърво на Живота (далеч си още от нея).
51. Напусни първата област, без да стоиш в нея. Във втората бди бодро: там е Змията, свита в седемте гънки на своето изумрудено тяло. Нейното име е ... Ти трябва *да я надвиеш или да паднеш*. Бързай към извора на третата област, Жаждащия висши наслади! Защото са горчиви плодовете на Дървото на Живота: Жертва, Милосърдие и Тайна се наричат те ...
52. Затвори се в себе си и търси Пътя, брате мой! Научи сложното и трудно изкуство на *Вътрепребиваването!*
53. Щом се събудиш сутрин, надникни в себе си и дръж зора си навътре. Не прави като невежите, които още при събуждането мислят за своите делнични грижи и бдят цял ден над своето тяло.
54. Искайте Светлина и ще дойде Светлината. Но изгонете първо Мрака от себе си! И ако през деня нещо те принуди да погледнеш „навън“, веднага си прибери отново погледа навътре. И така, научи се, даже при делничната си работа, да не изпускат *Вътрепребиваването.*
55. Различавай винаги с бдящо око *скъдното познание на ума от светлите дадености на Духа*, които са плодове на зряла Мъдрост. При своята мисъл следи има ли наченки на мъдрост или в нея само умът разкриля криле.
56. При разговор отбелязвай в ума си, какво смяташ, че е плод на мъдрост – било на твоя съветник или случаен човек. Защото Мъдростта личи, щом я търсиш.
57. Не вярвай на своите сетива (сетивни чувства), защото те из-

мамват понякога. Когато срещнеш непознат, кажи си: „Срещнах съм този човек, аз му дължа много.“ И се отнасяй с него, както би се отнасял с някой, комуто дължиш наистина много. Гледай да му се отплатиш с всичко, което му е нужно. Защото ти си длъжник на всичко, което живее.

58. И затова, покори сетивните чувства, които буди този човек в тебе: добри или лоши. Ако той ти е приятен, *не се свързвай с него, нито му разкривай каквото и да било!* Неприятен ли ти е, *бъди равнодушен също тъй*, но подави в себе си чувството на неприятност!
59. *Пази тайна винаги и не разкривай никому сложните пътища на своя вътрешен живот* – най-вече на външните хора!
60. Търси в безличното, лишено от форма и отношения, своя Вътрешен Аз и не дири да намериш там някаква физиономия, подобна на твоята. Той е общ и един за всички. Съчетавай ум и мъдрост в едно, но подчинявай ума на слабите проблясъци на Мъдростта! Ще дойде време, когато ти цял ще бъдеш Мъдрост и умът ти тогава не ще сбърка никога. Затова сега ти го дръж подчинен. Защото само по този начин познанието ще изгуби своя измамлив блясък и своето отровно жило.

II. БЕЗКОРИСТНОСТ: Агнец

61. *Жертвата трябва да стане Път за търсеция.* Това знаят всички, които са намерили Пътя.
62. *Ти трябва да станеш равнодушен към всички резултати на своите дела.* Ако си вложил в тях усърдно усилие, без да мислиш за себе си, а само за другите, ти не губиш. Работата на другите спечелва. *Кажу си: Това дело е Божие* и аз не искам никаква награда, защото не съм я заслужил. Аз върша онова, което дължа другиму. *И тъй, Божието дело – Богу принадлежи.*
63. Защото знай: *от деня* в който потърсиш награда за стореното или поискаш заплата за работата на лозето Господно ще се намериш изоставен от ония, които помагат на искрените и безкористни работници.
64. Търси усилено случаи да жертваш: винаги можеш да ги откриеш. Малко са жертващите в сравнение с нуждаещите се. *Да не ти дотягат хората, макар че смущават работата ти и отнемат времето ти.* Но ти не прекарвай времето си в празни разговори с тях, *а търси начин да им помогнеш, да ги научиш, да ги насочиш.*
65. И хората да ти станат приятни по този начин. Тогава това чувство ще стане постоянно в тебе и никой не ще ти бъде неприятен. Казвай си: „Този човек ми е неприятен, но аз го съжалявам за неговото нещастие.“ И като видиш кое е неприятното в него, гледай на това нещо като на нещастие за този човек и се мъчи да разкриеш пътищата по които той може да се отърве от своето нещастие. Помогни му милосърдно за това.

66. *Не изпускай никой срещнат без да му сторши какво да е добро.* Защото ти си онзи, *чрез когото* Христос помага на света. Когато ти с такава работа заслужиш неговите милости, тогава *чрез тебе* Той ще *напътва* богатите сърца към *благодатно милосърдие*.
67. Медитирай върху това и резултатите ще дадат добро. Отвхни да работиш с корист. Когато вършиш какво да е, знай че го вършиш за Бога и гледай добре да бъде свършено. Защото *Божият труд не може да бъде вършен как да е*.
68. Пълни с благословени мисли своите дела в тяхната вътрешна атмосфера. Бог е създал за тебе земята, подредена за твоето развитие, с условия за да вървиш по своя път. Дал ти е наставници, милосърдна помощ, слово, примери, мисли на праведните.
69. Нима ти и всичко друго *не принадлежите еднакво Нему*? Не трябва ли *Нему да принадлежат делата на твоите дни*?
70. Когато видиш страдащ, не се крий несмело под покрива на своето благо и личност, а помогни! *За помощ сме родени*. Не се плаши от вопъл и вик, раните на душата да не ти внушават отвращение.
71. Ти си церител на болящите духом и това е твоят радостен дълг. Не чакай да се втвърди от скръб сърцето на чужденеца. *Открий му дверите на милостта си*. Нека равнодушие стои върху лицето ти, а милосърдие – в душата ти. Който се отвращава и не помага, за него няма дял в Царството Божие. Помощта да идва от милосърдно сърце. И след всяко добро дело, *побеждавай чувството на доволство*, което треперливо *пърха там в душата ти*. Защото твоята личност е доволна, че не е „като онзи митар“.
73. Колкото е горещо сърцето ти когато помага – толкова студено да бъде след помощта. И след това – събери се в себе си отново, проникни в просветлената *Вътрешна дълбина*, за да се просветиш сам.

74. Защото в мига на милостта небето се отваря и ти не можеш да видиш Бога там. Небето е вътре в тебе.
75. Избягвай похвали – рязко ги отхвърляй и затваряй устата на ласкателя еднакво, както и на онзи, който говори правдиво, щом те похваля.
76. И кога застанеш като ръководител начело на малцина или мнозина, не хвали, а бъди строг, както са били строги с тебе през твоите първи стъпки.
77. Не осъждай хората. Съди и осъждай само нереалното в тях, както го осъждаш и вън от тях. Твоята воля нека постоянно работи, безспирно и безвъзмездно.
78. Умът ти постоянно да пази своето *спокойствие и нетревожност*. Духът ти да бъде *светъл и прозрачен вътрешно*, да замени при твоите дела гласа и чувството.
79. Ако навикнеш *да пазиш духа си будър*, той ще бъде едно с Бога, а дадеш ли му да заспи, ти си изгубен. Зъл враг ще покрие с плевели нивата на Господаря.
80. Бъди въздържан, прост по начина на живот. *Но помни, че не постите и молитвите издигат, а всъщност онзи, който пости и се моли вътре в теб.*
81. Не ще свършиш, братко мой, Христовата наченка, ако победиш своите грехове. След това иде *животът*, проповедта и делата. Победилният трябва да се състезава с враговете на Правдата и да носи смело Кръста си.
82. *Отхвърли спора и възможността за каквото и да е спор.* Не разнищвай вечните и малотрайни форми и не буди в себе си ума на личността, който трябва да бъде пресушен до извора из дъно.
83. Кажи: „Не, брате мой, аз зная само това, що съм чул и не мога да убеждавам.“ *Защото спорещите служат на Сатан, тоест на разединението.*
84. Еднакво не се плаши от неуспех и не търси сполука. *Госпо-*

дната работа със сигурност е спечелила, въпреки твоя неуспех. Знай, че не губи никога Делото, губи само личността, която трябва от своя страна да надживява себе си и всичко свое, за да го отхвърли един ден изцяло като товар. Когато те мъчи трудността да отхвърлиш светските притежания, спомни си бедуина, който оставял по пясъците на пустинята своето злато, изморен и капнал от жажда. Той хвърлял елмазите, за да открие вода.

Нима не сме по-нещастни ние, заплени в заветните огнени пътища към Вечните Извори на жива вода.

85. Работи чисто и безкористно, брате мой и тогава леко ще ти се види *бремето Христово* и радостен – *Пътят на Самоотричането*.

III. РАБОТА: Орел

86. Характерът на работата на Послушника (Ученика) е ясен от казаното вече дотук. Ако сравним с по-нататъшната работа на другите степени, тази работа е лека. *Помагай* както, комуто и където, можеш! Не чакай да те дири търсещият: ти потърси!
87. Изпълнявай трезво, живо и предано личната работа, указана в думите на Ръководителя.

IV. ПРОЗРАЧНОСТ: Саламандър

88. Пази постоянно спокойствие на мислите си. Пази мисълта си чиста, защото трябва свършена да бъде формата, преди да я отхвърлиш. Търси с постоянство неотложните задачи по Христовия Път и се мъчи със спокоен, здрав ум да ги разрешаваш неотклонно. Оставяй настрана всичко делнично и неХристово. Вземи от Писанието кой да е стих и трезво го прочети. После размисли с устрем на ума по него стегнато, без да премисляш каквото и да било и задръж тази пасивност няколко минути *като гледаш в себе си*.
89. Тъй се научи! – Да те обладава изцяло смисълът на четеният стих, като пробужда постепенно у тебе семената на реално постигане.
90. Ако по *Пътя на Вътрепребиваването* у тебе е застанало здраво и устойчиво активното внимание към вътрешното, търси пасивното внимание. Седни и затвори очите си. Кажи: „*Христос ме пази*“. Направи кръстен знак, обърни се на Изток, седни с изправен гръден кош, с дълбоко равномерно дишане, повтаряй на себе си непрестанно: „*Христос ме пази*“.
- После отведнъж спри и загледай се *навътре* със своите духовни очи. *Насочи нагоре силата, изхождайки от слънчевия възел и продължавай да я излъчваш, без да я гониш мислено*. Това продължавай, додето усетиш от върха на главата ти да слиза надолу дълбоко и трепетно осенение.
- Тогава спри, постой съвсем затворен, направи кръстен знак и свърши с благодарствена молитва своята медитация.
91. Трябва да достигнеш *пълен контрол над ума*, за да не ти пречи във вътрешния живот, кога дириш тайните пътеки на

- съкровено. Отбягвай красивите форми, които той ти предлага при първите още дни на пасивното внимание. Предпочитай суровите стъпки на строгата медитация, без форми и образи. Така расте духът.
92. Към външния свят трябва да бъдеш равнодушен. Защото когато достигнеш, след безплодните дни на първото търсене, тайнственото осенение на духа, знай, **че не ще го замениш с жалките предложения на скъдните външни форми.**
 93. Отстрани всичко, което пречи на твоето мълчаливо внимание, защото то ще отдалечи моментите на първия вътрешен опит.
 94. Бъди предпазлив към своите сетивни чувства, като движения на една форма, която трябва да бъде оставена безплодна и суха.
 95. Когато Сатана хвърля образи пред тебе, не се увличай: виденията на външния екстаз пред тебе са негови деяния и ти се пази. Догдето не видиш, че си наистина едно, че живееш в непрекъснато единение с всичко съществуващо – от земната прашичка до сияйното Слънце на Небесата, всяко видение и чудо ще иде от Измамника. Той твори чувствения и умствения свят наред с природния и прави хората да живеят в доволство, да виждат тия светове с техните илюзии. Той дава виденията, лъжепророчествата и чудесата.
 96. Аз зная, брате мой, че не ще изпаднеш в мрежите му, ти – когото Христос иска да направи **ловец на хора.**
 97. И кога те измамят очите ти и ти видиш в природен облик оногова, когото почиташ като Учителя, отхвърли тази измамна картина като излишна, защото **не ще го видиш вън, догдето не го видиш и чуеш вътре.**
 98. Помагай вместо това на Природата. Грижи се да усъвършенствуваш нейните форми, за да освободиш усилието на живота в тях. Мъчи се да постигнеш живота на тия форми, като изхождащи от тебе и влизащи в тебе. И тогава Природата ще ти разкрие истинските си Пътища и Сили.

ЗАЩОТО КАТО ПОМАГАШ НА ДРУГИТЕ ЗА РАСТЕЖ, ТИ САМРАСТЕШ.

99. По пътя на унищожаване на отделността, мъчи се да слееш всички чувства в едно – чувството на общото битие, което цари в цялата Вселена. Това чувство трябва да помогне на всичките ти чувства и ти трябва да изпиташ същото с цялото си същество. Да се внесе във волята ти, да ти даде **вътрешно постигане**, да те доведе до онзи трепет, който ни подсказва, **че стоим** пред прага на тайните.
100. Тогава ще изпиташ чувството на възторжено благоговение, защото всичко в света ще изпъкне пред тебе в тайнствено величие. И ти ще разбереш, че всичко в света има своя невероятен смисъл.
101. Не гледай назад! Защото скоро след това ще се усетиш самотен и ще разбереш, че нищо, което принадлежи към реда на отделността, не е в сила да ти помогне.
102. Казал е с право един от нас: не принадлежи Царството на този, който си слага ръката на ралото и гледа назад. Пресуши до корен своите страсти, за да можеш после от корен да ги изтръгнеш.
103. Сатана нашепва на някой: „Храни страстта. Тя ще се изживее и ще умре сама.“ **Това не е истина, братя мои.** Когато задоволяваш страстите си, ти встъпваш в робство на тях. А казано е, че не можеш служи Богу и Мамону. Помнете един от вечните завети, които Мъдростта е дала някога: **“Истина ви казвам, че който не стане като това дете, не ще наследи Царството.”**
104. Мъжът трябва да стане дете, както кринът трябва отново да стане пъпка през страшната Нощ на Съда. Защото само пъпката може да стигне до семето, а **вашата участ е семена да бъдете.** И тогава в сърцата ви ще проникне **Великата Добродетел.** Вие ще съгласувате вашето битие с великото страдание на СВЕТА, ще понесете кръстните рани, и сладко ще ви се види страданието, и с изправена глава ще гледате на света.

V. ЧИСТОТА: Антилопа

105. Като си научил веднъж *вътрепребиваването*, пази го като навик. Създай по тоя път *строго съгласие между мисли, думи и дела*: онова, което наричат праведност.
106. Не се радвай на лични успехи или щастие, защото те са нерелни.
107. *Не скърби, защото нищо от вечното не се губи или унищожава: за променливото не трябва да се скърби.*
108. Заглуши плътта и не върви по пътищата. Откажи се от страшната съблазън на чувствеността. Защото половата ти сила ще е необходима за твоя духовен напредък.
109. Не давай на образите да овладеят ума ти и да разрушат създаденото там. След като си достигнал *контрола на мисълта и Вътрепребиваването*, тогава ти ще ги отпъждаш (образите) още отдалече. И се пази, като убиваш желанието, да не му даваш почва да поникне отново, защото страшни са пречките, породени от него. При всеки момент, благоприятен за него, възрастват тия пречки.
110. Особено се пази при събуждането си сутрин от онази мътна, мъглява атмосфера на неразбрани желания, отломки от спомени и сънливи отражения, защото през нощта ти си изгубил Вътрепребиваването и лишена от опора, душата ти може да е попила някои моментни лоши желания.
111. Затова в такива случаи прогони тази атмосфера и намокри главата си със студена вода.
112. Не се мъчи да дириш удобства: те сковават личността на стъпалото на привързаността към тях и пречат да се откъснеш от

светския живот.

113. Не желай (не се привързвай към) живота, нито тъгувай за него. Работи неуморно! И ако видиш, че животът ти е тежък, не тъгувай подир изминалите дни на суетно щастие. Те всъщност са дни на гибел и пустота.
114. Еднакво не се домогвай до личностно безсмъртие (на личността и физическото име), защото не ще го постигнеш. Ако го търсиш, векове ще има да гониш сенките, догдето стигнеш пак там, отгдето си тръгнал.
115. *Цени нека да бъде животът ти: затова го запълни с дела на милост* към другите! Цени тия скоротечни мигове, които указват Вечността. Цени ги, защото ще останеш длъжен за всичко, което си извършил.

VI. СВОБОДА: Онагър

116. Мъчи се да достигнеш оная широка независимост на духа, която принадлежи на адептите. Ти трябва да се издигнеш до оная висока свобода, която позволява на силния да казва истината всекиму в лицето, но без злоба и без стеснение, като на приятел насаме.
117. Стигни чак до стъпалото, което би ти дало право и възможност да кажеш със строгия евангелски тон: „Горко ви, книжници и фарисеи – лицемери!“ – както Той казваше някога. Но колко само високо е това стъпало, докато го достигнеш!
118. Осъдете в лицето веднага човека, който не постъпва право. Изобличете го строго, но с вътрешна чистота. *Не допускайте неправда* да се върши пред вас! Това ще постигнете с оная решимост, която създава героите на живота.
119. Наред с това *не гонете оригиналност в мисъл и реч*: не заемайте от другите оскъдните труфила на пазарската улична мисъл, а дълбоко в себе си потърсете, братя мои, *изворите на реалната мисъл*.
120. Когато заспивате вечер, оградете се с мисли за Оногова, който е пазител на чистотата. Повтаряйте: „*Христос ме пази!*“ И помолете за закрила. И тъй, през своя сън, вие ще бъдете пазени, ако мисълта ви е била чиста. Защото онези, които пречат на духовното издигане, бдят, слагат мрежи за лъжеупътване: непознати сили ще бродят из дебрите на вашата мисъл, ако тя не е напълно контролирана и утихнала.
121. При пасивното внимание се мъчи – въвн от всяка форма – да постигнеш Ритъма. И тогава ти ще настигнеш в тая пасив-

ност вълните, идещи отгоре, а в тях се крият семената на висшите форми.

122. Когато пасивен гледаш навътре в себе си, опитай се с вътрешния слух да доловиш звуковите трепети на онова, което се буди в тебе. Ти ще чуеш полека-лека. И музиката ще ти се стори несравнима.
123. Бягай от жалката илюзия, която наричат „познание“. Наистина, братя мои, опасна е тя. ***Защото познанието е изпитание и ти ще го победиш!*** Ще победиш, когато в областите на свободата родиш в себе си ***първото постигане***.
124. Но в тази свобода ти трябва да бъдеш чист и праведен, за да искаш правда и чистота в живота. Защото ***праведността*** е единствения път да се откъснеш завинаги от връзките на грядущето, както ***търпението*** – от тези на миналото. И тъй, тогава страданията ще се прекратят.
125. И в своя обикновен живот ти също трябва да пазиш своето възприятие от изморяващите елементи на другите, както и от изтощаващите действия на унинието, отчаянието и отпадането на общия духовен ритъм.
126. Не се плаши от онова ***настроение на тъпа слабост***, което ритмично те посещава – то е ***издишването на Кита*** в тебе и не трябва да те плаши. ***Защото то също ще си отиде, така както е дошло***. Когато в твоята отслабнала мисъл се явяват призраци, нашепвания и изкусителни видения, прогони ги енергично и неотслабно дръж своето внимание бодро и живо.

VII. ТЪРПЕНИЕ: Камила

127. *Не можеш се откъсна от връзките на своето минало, освен с търпение.*

Размисли в своята медитация по същината, пътищата и необходимостта на търпението. И после премини към втората степен на търпението: *необходимата готовност да скъсаш всички връзки.*

128. Обмисли! Нека възстанат пред ума ти онези неща, от които ти е най-мъчно да се откажеш. Представи си, че ти ги отнемат насила. Без да мислиш лошо за онзи, що ги е отнел, мъчи се да свикнеш със загубите на нещата с които си свикнал, при това ако загубата беше реална, а не въображаема.

129. Представи си това конкретно, във всичките му подробности, и обмисли. Ако твоята мисъл върви строго и неумолимо като тебе самия, ти ще видиш, че загубата не е съществена.

130. Медитирай усилено върху това, че всичко външно ти е излишно: Пътят е в тебе и – веднъж влязъл – при всички трудности ти ще бъдеш ръководен от Учителя. Значи останалото е излишно. И тогава *нека изгреят в тебе думите на светица Учител: „Търсете преди всичко Царството Божие и всичко друго ще ви се придаде.“* И след това търсете случай да се отказвате от това, което ви се вижда скъпо.

131. Разлъчвайте се радостно от необходимото като от излишно и отхвърлете всички притежания.

132. А ще дойдат скоро за тебе, брате мой, дни на скръб и ноци на страдание.

133. Ще те презират с яд ония, които ти си пренебрегвал някога.

134. *Твоите връзки трябва да се разкъсат* вече и последниците на правдата или несправедното поведение *да се изживеят*.

Сега именно ти трябва да бъдеш *дейтелно търпелив*.

Ти знаеш вече, брате мой, че сам си причинил злините. Не бягай от последниците, защото ти сам си ги причинил. И трябва да се изживеят делата и техните пътища.

135. Хората – добри или зли – са винаги оръдия на Вечната Правда, която е закон на живота и природата и те ще ни въздадат.

Да търпим, братя мои!

136. *Слушай Гласа на Бога в себе си.*

137. Заглушиш ли търпеливо протеста на природната си инертност, не позволявай желанието за избавление да вземе връх, ако не е на твоя страна правото.

Изчисти своите оръдия: *Тялото на Желанието* се изчиства с чисти устреми, а *Тялото на Мисълта* – с чисти мисли. *Тялото на Причините* постепенно стига своя блясък, щом постигането се пробуди, *вътрешното гледане* се развие и *вътрешния слух* започне да дава своята част на опитност за духа.

138. Защото там Христос ще дойде и ще направи вечеря с тебе.

139. Пет са стълбите за активно търсене и те са едно: *Вяра, Енергия, Бдителност, Съсредоточаване и Мъдрост* (постигане). Те се раждат, когато пасивното търпение мине в активно и започне да работи върху органите на невидимите излъчвания.

140. И ето: *Вярата* дава устойчивост и убива униинето. *Енергията* прогонва изкушенията и прави човека способен да помага. *Бдителността* пази Свободата на Духа и дава тишина на целия *Вътрешен живот*. *Съсредоточаването* ражда сигурност на постъпките, речта и мисълта. *Мъдростта* разкрива на Духа вътрешните бездни.

141. Знаете, сигурен съм, за Ония, чийто живот е непрекъснато страдание.

Едни, сплетени в здрава верига, пазят света, *взидани като камъни*, в оградата на Храма. А другите – всеизвестни и мълчащи – *работят непрестанно за излъчване помощ на падналите и борещите се*. Трети пък – понесли тежката участ на доброволно страдание – *изкупват нашето спасение с цената на своите мъки, проповед, жертва, помагане*.

142. Ти ще бъдеш между тях, когато времената на твоето ученичество минат, брате мой!

143. Затова след медитацията, постой по-дълго време в благоговейна благодарност и им поблагодари живо и усърдно за многото, което дават на Света. А после си кажи: „*Аз пращам, макар и още слаб, помощ на ония, които са Мирова Стена, Мирови Учители и Мирови Изкупители.*“

144. *Изправи се, застани прав, разпъни си кръстовидно ръцете с прибрани крака, вдигната право глава, за да се образува правата гръбначна линия, отправя погледа си към върха на главата и излъчвай токовете на Слънчевия възел със силен и настойчив устрем, като държиш в ума си цитираната горе мисъл.*

145. Времето на този опит продължава постепенно, докато достигне половин час. После свършваш с благодарствена молитва.

VIII. УСТРЕМ: Тигър

146. Приближаваме, братя мои, към стадия на Страшното. Затова победете у себе си страха. Придобийте решителност, преди да настъпят дните на шестте велики Изпитания и седмото – най-страшното.

147. Вие не знаете Изпитанията още: вам са известни само изпитанията на живота – външните стъпала на Пътя. Медитирайте върху Изпитанията, за да станете силни и за да ги понесете.

Мъчете се да проникнете в Тайната на четирите стихии, защото четирите Изпитания са отговор, който вие ще дадете пред четиримата Архонти: Архонтите на *Земята, на Водата, на Въздуха и на Огъня.*

148. Мъчете се също да обгърнете със своето слабо постигане Трите Зърна, съставляващи Семето на Живота, защото трите последни Изпитания са отговор, който вие ще дадете пред *тримата Владци на Дълга: Дългът към Святия Дух, към Сина и към Отца.*

149. Ето защо гледайте в себе си и намерете *Огнения Змей*, който ще ви издигне през *Седемте Велики Изпитания.*

Намерете го, братя мои, и *насочете пътя му през центровете на своя* гръбначен стълб, към главата. Със силен устрем го раздвижете, за да стигне и пробуди вашите шест сили. Когато стигне междуочието, шестата сила ще бъде пробудена: *Вътрешното виждане.* Но тогава вече няма да бъдете послушници, а действащи ученици.

150. Един страшен глас ще ви изправи пред Учителя и вие ще го видите, защото сте победили илюзията.

Но то е далечен миг и вие ще го видите. Сега, брате мой, ти не мисли за него.

151. *Преди това победи със своята воля своите страсти, нетърпеливи* желания, за да не роди душата ти чудовища, оплодени от змея в тебе и да те направи тяхна жертва.
152. Скорпионът, който се нарича на твой език *чувственост* трябва да е преживял мига на своето самоужилване и самоунищожение.
153. *Защото Огненият Змей ще направи от теб наследник на Царството:* когато спи той ще те води до общуване с *Отца*. Когато гледа – до наследство със *Сина*, а когато започне във вихър и буря да кипи, ти ще познаеш Третия – *Святият Дух*.

IX. ПОКОРНОСТ: Кон

154. На тия опасни стъпала, брате мой, бъди строго покорен. Доверявай се на своя Ръководител: защото той ще те заведе до твоя Учител, а последният знае насочванията, изхождащи от него.
155. *Имай жива вяра в себе си и в доброто.* Но ти трябва да убиеш себе си (личността в себе си), а вярата ще остане, защото във Вечното ти ще вярваш, а не в тази своя крехка личност.
156. Медитирай върху светлината, върху Живата Светлина, която слабо се излъчва от тебе вътре. Страшно е в мрачина, а като медитираш – светлината на обилни потоци ще струи и ще озарява слабите пътеки на твоя устрем.
157. А в своя обикновен живот се мъчи да живееш *Закона на Милосърдието*, който дава път на всеобхватната любов.
158. Когато започнеш да търпиш мъките, презрението, хулите, пренебрегването, позора – мисли за Великия Милосърден, който отнесе човешкия грях на прага на Голготата. За негова слава ти ще търпиш това: за слава Нему и на Ония, които са с него. Целта е свята, избери чисти средства.
159. Праведните пътища водят към праведна работа. А праведната работа води към Праведните.
160. И тъй, братя мои, усвоете *Закона на Правдата*: защото върху него почива Пътят, Истината и Животът.

Х. СЛИЗАНЕ: Кит

161. Ти ще стигнеш в Дълбочините. И трябва да проникнеш сам вътре. Е, догдето не се освободиш, мътна ще бъде повърхнината и не ще прозират под нея дълбочините.
162. Спри набега на вълните! И после расти в едно силно и устремно желание: *желанието за освобождение, освобождение от всички връзки и от най-важната – тази с твоята личност*. Медитирай върху това желание за освобождение. Медитирай и се устремявай с всички напъни на волята, с изливане силите нагоре, с трепетно чувство.
163. А в живота постигни пълно и безусловно себевладение – онова себевластничество, което издига Вечния в тебе като истински Господар. И погледни тогава съдбата с нейните превратности и равнодушно я гледай! Не ще те тревожат вече превратностите, зная, защото към Вечното ти крачиш с твърда стъпка.
164. И започни тогава двойната работа, която наричат Вихър на Вечните: при своята медитация постепенно, но *с растящ устрем, работи навътре*. А при своя живот, също постепенно и пак със същия устрем, работи навън и реализирай спечелените възможности.
165. Което реализираш вън, ти ще го намериш пробудено в своето сърце и *тъй ще сбереш Вечните Семена в себе си*.
166. А което си изронил в своята вътрешна работа, но си го реализирал отвън, в хората, като път или качество – ти ще го намериш вече мъртво в себе си и не ще го видиш вече там, догдето не го реализираш.

XI. ПРОСВЕТЛЕНИЕ: Слон

167. Тогава се спри изведнъж, брате мой, и помисли: „*Дали съм на Пътя все още?*“ – „Не съм ли отстъпил от Него незабелязано?“ – „И не вървя ли към погубен?“
168. А за да разбереш ти това, погледни себе си, искрено и правдиво, и се попитай: „Когато вървях досега по Пътя, не изхождах ли от стремеж за лично растене?“ – „Не се ли радвах, като виждах себе си все по-високо над другите? – Все по-чист, но и по-закоравял в устрема за лично надмогване?“
- Ако е тъй, ти си изгубен!*
169. Погледни се в светлината на Вечното и виж своята личностна малоченност. Твоята личност, даже и най-здраво закрепена, даже и най-високо застанала по стъпалата на възходящите същества, е не по-скъпа за правдата на Вечния живот от последния минерал.
170. И тъй (*със своята личност*), ти си излишен! – Стани необходим (*със своята същност*), за да те изправят Зидарите на храма.
171. *Работи за другите и остави съвсем себе си*, ако искаш да станеш необходим. При мисъл, реч и работа, изхождай от Едното. *Гледай на работите отгоре, от погледа на Едното Съществувано. Отстрани понятието за отделност*, не различавай сенки в светлината, а се стреми да възприемеш Едничкия Многолъчен Пламък.
- Тъй само ще бъдеш спасен ти!
172. Когато този живот смени предишния – личностния, ти ще почувствуваш тогава нуждата от Мъдрост.

173. Проникни в пътя на синтеза и аналогията: многообразни са тези пътища и само техните разклонения ще те доведат до мъдро различаване.

174. Разучил веднъж по тях Вечните Образи, ти ще се отклониш отново към глобален анализ. Не ще потърсиш вече различията в конкретното и фактическо познание.

И Мъдростта ще те *окриля* с всеки изминат ден, догдето стигнеш омайни висини.

Достигнал решимостта, дай обетите на Втората Степен: смело, твърдо и решително. Защото тогава вече ще те пазят Пазителите на тези обети.

175. Аз описах онова, което съставлява качества на послушника.

Другите степени имат също свои качества, които ще узнаем по техния естествен ред.

Освен качества, послушникът следва да узнае реално *морала на Степените. Това той ще научи от други книги.*

176. Ти си преживял вече първия стадий и си усвоил уроците му. Сега стоиш на прага на втория. Ти си въплътил в себе си единадесетте животни на египетския примитивен зодиак.

А сега трябва да въплътиш и дванадесетото.

177. Ти мина през *ДЕЛФИНА* и видя *дълбочината*, мина през *АГНЕЦА* и разбра *кръвта*, мина през *ОРЕЛА* и схвана *смъртта*, изживя *САЛАМАНДЪРА* и видя *сълзите*, изживя *АНТИЛОПАТА* и разбра *верността*, изживя *ОНАГРА* и схвана *вихъра*, надви *КАМИЛАТА* и усвои *ритъма*, надви *ТИГЪРА* и спечели *погледа*, надви *КОНЯ* и намери *стъпката*, постигна *КИТА* и видя *котвата*, постигна *СЛОНА* и видя *очите*, които не раждат вече сълзи.

178. Ти стоиш на прага на дванадесетия знак. Сега трябва да достигнеш ПЪТЯ му между знаците на зодиакалните животни.

I	РАЗКРИВАНЕ	ДЕЛФИН	ДЪЛБОЧИНА
II	БЕЗКОРИСТНОСТ	АГНЕЦ	КРЪВ
III	РАБОТА	ОРЕЛ	СМЪРТ
IV	ПРОЗРАЧНОСТ	САЛАМАНДЪР	СЪЛЗИ
V	ЧИСТОТА	АНТИЛОПА	ВЯРНОСТ
VI	СВОБОДА	ОНАГЪР	ВИХЪР
VII	ТЪРПЕНИЕ	КАМИЛА	РИТЪМ
VIII	УСТРЕМ	ТИГЪР	ПОГЛЕД
IX	ПОКОРНОСТ	КОН	СТЪПКА
X	СЛИЗАНЕ	КИТ	КОТВА
XI	ПРОСВЕТАЛЕНИЕ	СЛОН	ОЧИ
XII

*И превратна участ
спря крила над българи:
през изкус и съсипни
ще мине България,
ала – ще изтрае.*

Истината за богомилите и споровете за тях

**Следговор от българския издател към настоящата книга
„КНИГА ЗА КАЧЕСТВАТА“,
извлечена от архив съдържаш документи
за истинската същност на богомилството**

Въпросът е много прост:

Как така всички тези окултни и тайни общества са заимствали през цялото време опит от богомилите? Всъщност се оказва, че те дължат част от своето появяване на самите богомили и техните възродителни импулси към изначалното Христово учение!

Всъщност каква е връзката между богомилите по българските земи и днешните тайни общества, тамплиери, розенкройцери и пр. Кой е затворил богомилите в днешното чекмедже с етикет, и наименование изработено от невежество и хитър прагматизъм. Че всъщност те били дуалистично общество, което отричало църквата и било ерес. Кой е бил този хитрец! Може би същият този, който не позволи изначалното Христово послание да се разпротрани по света, който окова Спасителя във външна църковност и криво-разбрано християнство. Църква и вяра, това са две различни неща. Религия и вяра – също.

Християнството на богомилите е практично приложение на оставеното от Спасителя, докато християнството на някои административни служители на църквата е християнщина.

Кои са богомилите и защо са толкова важни в изясняване на истината за изначалното християнство!

Когато се впрегне каруцата пред коня, тогава се получават неправилни, наполовина истинни изводи от рода, че богомилството е българският път към Христос. Би трябвало да се каже – Българският път с Христос! Както и извода, че „ето защо българите не успяха да станат докрай християни вече повече от 10 века.“ Или пък този извод: „Неслучилото се християнство в България е може би отзвук от съсипаното богомилство.“ Полуистини!

След като се доказва, че тук на Балканите са били най-ранните християни и че самото християнство, наложено с неправилни методи, твърде много погрешки от страна на апостолите, и това е изказано от самият апостол Йоан, че всичко това, малко по-малко превръща Учението на Спасителя в християнщина и религиозност под контрола на силните, въпросът отеква със страшна сила:

Защо им трябва тогава на българите да бъдат християни по гръцки или византийски образец, след като те са си изначални християни – за справка „Тракийските послания“?

Твоят самите богомили са най-доброто доказателство за изначалното християнство по тези земи. Те реформират неправилно създадения сигнал от църквата на Апостол Павел, и вървят към истинската Вътрешна църква на Апостол Йоан. Христос не донесе църковност и религиозност, нито църковни йерархии, а едно Ново Учение, че Небесният Отец е у всеки човек, че всички хора са негови деца и съставляват по този начин Единно семейство.

Най-ранните християни на балканите

(За справка книгата на д-р Ганчо Ценов „Крватова България“)

Покръстването и истината за апостолите по българските земи

Богомилите, следовници на вътрешната църква на Свети Йоан

Връзката между апостол Йоан и богомилите в лицето на Боян Магът

Богомилите предвестници на импулса за обновление на Европа през средновековието

Богомилите – родоначалници на катарите, албигойците, и други обновителни движения, изиграли роля за появата на протестантството

Първоначалният импулс на Исус от Назарет, продължен от най-вътрешния му ученик, апостол Йоан

Изначалното християнство и християнството на Павел и Петър

За справка: „Завещанието на свети Йоан“ и „Книгата на Урантия“

Разграничаване между външната и вътрешната църква

Богомилството през 10 век, наследник на вътрешната църква, тази на Свети Йоан.

„Книга за качествата“ е едно цяло с книгата „Напътствия“ от Аменхотеп 4. Написаното в двете книги, това са части от Учение то на Бялото братство относно етиката и добродетелите.

Десният път на посвещение винаги е бил един: Служене и Безкористност. Никакви ритуали и външни организации, никакви символики освен тези на служенето в тишина. Левият път на посвещение обаче е възприел ритуала и го е издигнал в ранг. Нещо повече – оформили са се т.нар външни езотерични и окултни общества и организации.

Десният път на посвещение е бил пряко свързан с Божествения център, този на Създателя. Докато левият път, бил свързан с духовните общества и школи тук на земята.

Левият път всъщност копира от десния път, като взема някои външни детайли и ги издига в култ. Докато десният път, работи в тишина, служене и абсолютна липса на всякакви организационни мероприятия, левият път използва фойерверки, фокуси, магии и всякакви там форми на привличане на вниманието.

Божествените школи излъчват импулс и той се разпространява в по-ниските пластове, тези на духовността, според земното разбиране на човека за духовност.

Всъщност на вътрешната църква на Йоан и по-късните ѝ представители в лицето на богомилите, днешните тайни общества дължат всичко.

Богомилството в този смисъл седи в основата на розенкройцерството и тамплиерството. **Но какво общо имат днешните розенкройцери и тамплиери с някогашните богомоли, които босоноги и с една торба на рамото, и няколко житни зърна на ден, обикалят по друмищата и сеят просвета и най-вече христовата вяра чрез личния си пример.** Тъй както и друг един пример, този със Франциск от Асизий. Какво общо има Институтцията на Ватикана, потънала в богатство и излишък с примера на босоногия монах от Асизий, който дава безкористен пример на самия папа, как да се служи на Бога?

Десният път е свързан с т.нар „Братя на Светлината“, които работят безкористно и служат на Бога. А Левият път е свързан с братята на сянката, които като такива издигат в култ собствения си интерес и поставят на първо място себе си. Левият път, като път, е призван да допълва и да бъде противоположност на Светлия път. Пътят на сянката е противоположен на пътя на Светлината. Едното без другото не може. Светлината и сянката са неделими. Сянката черпи енергия от светлината. Тя не може да съществува

без самата светлина. В този смисъл импулсите на десния път стават достойние на левия път, като биват изопачавани. И така става с всяка една външна организация. Теза, антитеза, синтеза. Отначало човек тръгва по пътя на светлината, после идва изпитанието и понякога той изпада в ложата на сянката, и отново той се завръща в светлата ложа.

В този смисъл импулсът произлязъл от някой брат на светлината, бива обзет от ложата на сянката, и се заражда някакво си тайно общество, което работи за корисни цели. Но накрая, и това се обиграва от Великият Отец, и отново благородният импулс се възражда.

За съжаление в наши дни, много от ритуалите на днешните масонски организации са взаимствани от дадена област на Светлото братство, но за съжаление изопачени впоследствие.

Важното е да се обясни на обикновения човек, че такъв е пътят на дадено явление, неминуемо преминаващ през всички падини тук на земята. Тайните окултни общества понякога се възползват от някои езотерични тайни, и в опита си да намерят своя път към тяхното виждане за добро, те създават по този начин, още по-голямо зло на земята. В корисното използване на тайната, те причиняват вреда на човечеството. В своята недостатъчно узряла стратегия, те причиняват поредното зло. Ето защо, братята на светлината са били много пестеливи в последните векове откъм раздаване на какво да е окултно познание. През последните два века, обаче, тази завеса бе вдигната и окултното познание се разпръсна с широка ръка навсякъде. **Но от това съдбата на човечеството не се подобри.**

Богомилите си останаха както винаги немили и недраги, боси и оскъдни, безкорисни в служенето и самоотвержени в ходенето по друмищата. Докато в същото време, тайните общества потъгнаха в излишъци и разкош, борба за власт и контрол над света.

Днешните богомили – „богу-мили“ къде ли са! То е ясно, че

след 10 век и оплождането на Европа от богомилският импулс, богомолството не изчезва. Напротив, то остава като невидима традиция и съществува в лицето на такива колоритни представители като Свети Франциск, като българските исихасти, като редица действени представители в лицето на Апостола-Дякона Левски.

Да, всичко това е едно. Този, който накъсва дъгата верига, на отделни брънки и сегменти, като ги разделя, опакова в етикети, квалифицира, без да ги познава, той очевидно целенасочено подбива делото във вековете, започнато от самият Спасител. В България се кръстосват двата импулса, този на Отеца-Създателя, и този на Спасителя-който е присъстващ у богомилите. Кръстосвайки се в български земи, двата импулса взаимно се оплождат, периодично пораждат нови цивилизационни импулси към останалата част на Европа и света. В този смисъл днешните богомили са факт, но не ги търсете в тайните общества и масонските ритуали. В подобна книга като тази „За качества“ – виж там!

В СПАЗВАНЕТО НА НАПЪТСТВИЯТА ОТ ТАЗИ КНИГА! Ето, тука са новите днешните богомили. Богу-мили от-ново!